

2.**Wadliwa konstrukcja zarzutów kasacyjnych. Odmowa udostępnienia informacji publicznej**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 31 stycznia 2025 r.
III OSK 3052/23

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Olga Żurawska-Matusiak
Sędzia NSA Wojciech Jakimowicz
Sędzia NSA Ewa Kwiecińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2025 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Dyrektora Regionalnego Centrum Kultury (...) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt II SA/Po 388/23 w sprawie ze skargi P. C. na decyzję Dyrektora Regionalnego Centrum Kultury (...) z dnia 17 lutego 2023 r., nr 2/2023, znak RCK/OR/8/23/23 w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt II SA/Po 388/23 na skutek skargi P. C. (skarżący) na decyzję Dyrektora Regionalnego Centrum Kultury (...) (Dyrektor RCK) z dnia 17 lutego 2023 r., nr 2/2023, znak RCK/OR/8/23/23 w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej uchylił zaskarżoną decyzję (pkt 1), zasądził od Dyrektora Regionalnego Centrum Kultury (...) na rzecz skarżącego kwotę 200 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych (pkt 2). W sprawie przyjęto następujący stan faktyczny i prawny:

W dniu 19 stycznia 2023 r. do Regionalnego Centrum Kultury (...) wpłynął wniosek skarżącego o udostępnienie informacji publicznej poprzez:

1. udzielenie informacji czy Regionalne Centrum Kultury (...) było organizatorem i płatnikiem wydarzenia/koncertu organizowanego w dniu (...) czerwca 2022 r. pod nazwą (...);

2. przesłanie w formie skanu umowy/ew. umów o realizację tej imprezy wraz z załącznikami, aneksami i porozumieniami do takich umów.

Pismem z 23 stycznia 2023 r. Dyrektor RCK przesłał skarżącemu informację, że z uwagi na przepisy art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz art. 29a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, dalej: „u.o.p.d.k.”, nie może udzielić wskazanych informacji, ponieważ stoją temu na przeszkodzie tajemnice ustawowo chronione oraz zapisy zawartej umowy.

Pismem z dnia 31 stycznia 2023 r. skarżący wskazał, że żądana przez niego informacja jest informacją publiczną, zasada jawności jest nadrzędna w stosunku do tajemnicy przedsiębiorcy oraz że organizacja wydarzenia/koncertu nie jest działalnością artystyczną. Skarżący powołał się także na art. 61 Konstytucji RP.

Z uwagi na przekroczenie ustawowego terminu na załatwienie sprawy, skarżący pismem z dnia 7 lutego 2023 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem instytucji zobowiązanej do udostępnienia informacji publicznej skargę na bezczynność. Skarżący wniósł o zobowiązanie organu do załatwienia wniosku oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Decyzją nr 1 z dnia 17 lutego 2023 r. Dyrektor RCK uwzględnił skargę na bezczynność. Jednocześnie pismem z dnia 17 lutego 2023 r. Dyrektor RCK przekazał skarżącemu większość żądanych przez niego informacji.

Decyzją nr 2 z dnia 17 lutego 2023 r. Dyrektor RCK odmówił skarżącemu udostępnienia informacji publicznej w zakresie wynagrodzenia, jakie spółka (...) sp. z o.o. otrzymała z tytułu wykonanej umowy na zorganizowanie występu artystycznego.

W uzasadnieniu powyższej decyzji Dyrektor RCK powołał się na fakt, że informacje, o udostępnienie których wnosi skarżący, stanowią tajemnice ustawowo chronione ze względu na art. 29a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Dyrektor RCK wskazał, że do organizacji koncertu nie stosowano procedury w zakresie zamówień publicznych, a w umowie znalazło się zastrzeżenie poufności stawki wynagrodzenia za jej wykonanie. Dyrektor RCK wskazał również, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z usługami z zakresu działalności artystycznej lub twórczej. Organ podniósł również, że przedmiotem zawartej umowy było wykonanie przez wykonawcę usługi polegającej na produkcji imprezy artystycznej o charakterze plenerowym. W ramach zawartej umowy wykonawca miał szereg różnych obowiązków, także natury technicznej, niemniej jednak -

jak wskazał organ - wszystkie one mają charakter wtórny wobec głównego elementu umowy, jakim jest organizacja imprezy artystycznej. Nawet jeśli uznać, że opisane w umowie działania nie są „działalnością artystyczną” jako taką, to z pewnością mieszczą się w kategorii usług „z zakresu działalności artystycznej”. Każda bowiem działalność artystyczna wymaga zorganizowania. Niektóre wydarzenia wymagają mniejszego, inne zaś większego, nakładu pracy. Wciąż jednak są nierozzerwalnie związane z głównym przedmiotem działalności, jakim jest organizacja imprezy artystycznej.

Organ stwierdził ponadto, że informacje, o udostępnienie których wnosi skarżący, są objęte tajemnicą przedsiębiorcy. Dyrektor RCK wskazał, iż w umowie pomiędzy Regionalnym Centrum Kultury (...) a (...) sp. z o.o. dotyczącej organizacji wydarzenia, o którym mowa w złożonym przez skarżącego wniosku o udostępnienie informacji publicznej, znajduje się zastrzeżenie, że w zakresie stawki wynagrodzenia wykonawcy strony zobowiązują się do zachowania poufności co do jej treści. Dyrektor RCK podniósł w tym kontekście, iż warunki organizacji koncertów, w szczególności koszty z tym związane, zostały wypracowane w toku trudnych i długotrwałych negocjacji pomiędzy wykonawcą a RCK (...). Organ wskazał, że uzyskanie przez podmiot konkurencyjny informacji o warunkach, w tym finansowych, a w szczególności za jakim wynagrodzeniem zorganizowany jest koncert, może wpływać na wzmocnienie pozycji rynkowej konkurentów, jednocześnie osłabiając na nim pozycję (...) sp. z o.o. jako wykonawcy oraz RCK (...) jako samorządowej instytucji kultury. Inne agencje i podmioty organizujące koncerty również przygotowują i realizują takie wydarzenia, konkurując w tym zakresie z RCK (...) i (...) sp. z o.o. i zainteresowane są poznaniem warunków, a w szczególności kosztów jakie w tym zakresie zostały poniesione.

Pismem z 24 marca 2023 r. skarżący wniósł skargę na decyzję Dyrektora Regionalnego Centrum Kultury (...) z dnia 17 lutego 2023 r.

Dyrektor RCK w odpowiedzi na skargę podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o oddalenie skargi.

Rozpoznając skargę, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wskazał, że okolicznością niesporną było to, że spełniony został zakres podmiotowy i przedmiotowy stosowania u.d.i.p. Nie ulega bowiem wątpliwości, że podmiot, do którego zwrócił się skarżący, jako samorządowa instytucja kultury, jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej. W konsekwencji, daniem Sądu I instancji, należało zatem rozważyć, czy prawo do informacji publicznej związanej z działalnością

podmiotu stanowiącą przedmiot zainteresowania złożonego przez skarżącego wniosku o udostępnienie informacji publicznej podlegało ograniczeniu ze względu na przepisy o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych oraz ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy. W tym celu należy ustalić, czy działalność podmiotu, której dotyczy wniosek skarżącego, stanowi działalność, o której mowa w art. 29a u.o.p.d.k., tj. czy stanowi działalność artystyczną bądź twórczą.

WSA w Poznaniu wskazał, że w u.o.p.d.k. nie występuje definicja legalna wyrażenia „działalność artystyczna” ani wyrażenia „działalność twórcza”. Co więcej, definicja taka nie występuje w żadnym akcie prawnym obejmującym problematykę regulowaną przez u.o.p.d.k. Należy jednak zauważyć, że ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1230 t.j.) zawiera definicję twórcy i artysty. Zgodnie z art. 8 ust. 7 ww. ustawy, twórca to osoba, która „tworzy dzieła w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografiki, twórczości audiowizualnej, choreografii i lutnictwa artystycznego oraz sztuki ludowej, będące przedmiotem prawa autorskiego”. Z kolei zgodnie z art. 8 ust. 8 za artystę „uważa się osobę wykonującą zarobkowo działalność artystyczną w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii, scenografii, a także w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażyстів i kaskaderów”. Wydaje się, że powyższa definicja terminu „artysta” nie jest wystarczająca do stwierdzenia, czy działalność podmiotu, której dotyczy wniosek skarżącego, stanowi działalność artystyczną, gdyż sama zawiera w swym definiensie wyrażenie „działalność artystyczna”.

Ponadto Sąd I instancji zauważył, że u.o.p.d.k. nie formułuje oddzielnego upoważnienia dla aktu wykonawczego do wprowadzenia w nim definicji terminów ustawowych. Jednak w uzasadnieniu do projektu ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej wskazano, iż „wprowadzenie ustawowej możliwości wyłączenia jawności danych osobowych podmiotów dysponujących prawami wyłącznymi (np. kolekcjonerów dzieł sztuki czy spadkobierców dysponujących prawami po zmarłych artystach) oraz wynagrodzeń artystów twórców i wykonawców - w przypadku gdy osoby te stają się stronami umów cywilnych zawartych z instytucjami kultury - uzasadniona jest zarówno bezpieczeństwem tych osób i ich majątku

(np. kolekcjonerzy), jak i ochroną wysokości honorarium artysty w związku z interesem handlowym takiej osoby, przy uwzględnieniu specyfiki rynku tego typu usług. Konsekwencją braku ww. zastrzeżeń jest niejednokrotnie utrata korzystnych dla danej instytucji kultury kontraktów na zakup usług czy dostaw w zakresie działalności kulturalnej”. W projekcie tym wskazuje się również, że „zgodnie z proponowanym przepisem (art. 29a) wysokość honorarium artysty podlegałaby wyłączeniu od zasady jawności ze względu na interes handlowy tej osoby, natomiast dane osobowe podlegałyby wyłączeniu od tej zasady w przypadku osób dysponujących tzw. prawami wyłącznymi (w tym przypadku zasadzie jawności podlegałaby wysokość wynagrodzenia)”.

Następnie Sąd I instancji wskazał, że Polska Klasyfikacja Działalności wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) stanowi, że

1. działalność związana z wystawianiem przedstawień artystycznych obejmuje wystawianie przedstawień teatralnych, operowych, baletowych, musicalowych i innych: - działalność grup cyrkowych, orkiestr i zespołów muzycznych, - działalność indywidualnych artystów takich jak: aktorzy, tancerze, piosenkarze, lektorzy lub prezenterzy (kod: 90.01.Z);
2. działalność wspomagająca wystawianie przedstawień artystycznych obejmuje: - działalność wspomagającą wystawianie przedstawień teatralnych, operowych, baletowych, musicalowych i innych: - działalność reżyserów, producentów, scenografów, projektantów i wykonawców teatralnych dekoracji scenicznych, maszynistów sceny, specjalistów od oświetlenia sceny, konferansjerów itd. - działalność producentów przedstawień artystycznych, w obiektach lub poza nimi (kod: 90.02.Z);
3. artystyczna i literacka działalność twórcza obejmuje: - działalność indywidualnych artystów takich jak: rzeźbiarze, malarze, rysownicy, grawerzy, artyści uprawiający kwasoryt itp., - działalność indywidualnych pisarzy wszystkich dziedzin, włączając fikcję literacką, literaturę popularno-naukową itp., - działalność niezależnych dziennikarzy, - renowację prac artystycznych, takich jak obrazy itp. (kod: 90.03.Z)

W ocenie WSA w Poznaniu powyższe regulacje świadczą o tym, że usług wyświadczonych przez spółkę (...) sp. z o.o. w związku z organizacją wydarzenia wskazanego w złożonym przez skarżącego wniosku o udostępnienie informacji publicznej nie można uznać za usługi z zakresu działalności artystycznej. Nie jest to bowiem działalność związana z wystawianiem przedstawień artystycznych ani też artystyczna i literacka działalność twór-

cza, lecz co najwyżej działalność wspomagająca wystawianie przedstawień artystycznych. Tym samym, choć działalność podmiotu stanowiąca przedmiot zainteresowania złożonego przez skarżącego wniosku, polegająca na organizacji koncertu, bez wątpienia stanowi szeroko rozumianą działalność kulturalną, według Sądu I instancji, nie jest działalnością artystyczną ani twórczą.

Dalej Sąd I instancji stwierdził, że działalność podmiotu, objęta wnioskiem skarżącego o udostępnienie informacji publicznej, nie podlega ochronie na gruncie przepisów o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych ze względu na art. 29a u.o.p.d.k. - działalność ta nie jest bowiem działalnością artystyczną bądź twórczą, o której mowa w art. 29a u.o.p.d.k.; nie ma również podstaw by twierdzić, iż powinna zostać objęta tajemnicą przedsiębiorcy.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się organ i w skardze kasacyjnej zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 29a u.o.p.d.k. w zw. z art. 5 ust. 1 u.d.i.p. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, że działalność podmiotu, którego dotyczył wniosek o udzielenie informacji publicznej, nie jest działalnością z zakresu działalności artystycznej, czego konsekwencją było niezasadne uznanie, że działalność ta nie jest tajemnicą ustawowo chronioną w rozumieniu art. 5 ust. 1 u.d.i.p.;
2. art. 5 ust. 2 u.d.i.p. w zw. z art. 11 ust. 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (dalej: u.z.n.k.) polegające na niewłaściwej wykładni tych przepisów i uznanie, że żądane przez Uczestnika informacje nie były objęte tajemnicą przedsiębiorcy.

W oparciu o przytoczone zarzuty skarżący kasacyjnej organ wniosł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozpoznanie skargi w trybie art. 188 p.p.s.a., a następnie oddalenie skargi w całości i zasądzenie na rzecz organu kosztów sądowych według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Poznaniu, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokata według norm przepisanych. Ponadto organ zrzekł się rozprawy.

Odpowiedzi na skargę kasacyjną nie złożono.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj.: Dz.U. z 2024 r., poz. 935 z późn. zm.) - zwanej dalej p.p.s.a. - Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. W sprawie nie występują, enumeratywnie wyliczone w art. 183 § 2 p.p.s.a., przesłanki nieważności postępowania sądowoadministracyjnego. Z tego względu, przy rozpoznaniu sprawy, Naczelny Sąd Administracyjny związany był granicami skargi kasacyjnej.

Skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach:

1. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie,
2. naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 174 p.p.s.a.).

Granice skargi kasacyjnej wyznaczają wskazane w niej podstawy.

Ze względu na sposób skonstruowania skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie, należy przypomnieć, że Naczelny Sąd Administracyjny, ze względu na ograniczenia wynikające ze wskazanych regulacji prawnych, nie może we własnym zakresie konkretyzować zarzutów skargi kasacyjnej, uściślać ich bądź w inny sposób korygować. Związanie Naczelnego Sądu Administracyjnego granicami skargi kasacyjnej oznacza również związanie wskazanymi w niej podstawami zaskarżenia, które determinują zakres kontroli kasacyjnej, jaką Naczelny Sąd Administracyjny sprawuje na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP) - w celu stwierdzenia ewentualnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Z faktu związania Naczelnego Sądu Administracyjnego granicami skargi kasacyjnej wynika wykluczenie możliwości domniemywania intencji strony składającej ten środek zaskarżenia, konkretyzowania jego zarzutów, czy też uzupełniania występujących w nim braków dotyczących podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia.

Ze względu na wymogi konstrukcyjne skargi kasacyjnej, ich sporządzanie zostało powierzone profesjonalnym podmiotom, których fachowość powinna gwarantować prawidłowe skonstruowanie zarzutów, zgodnie z przepisami p.p.s.a. Do autora skargi kasacyjnej należy zatem wskazanie konkretnych przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które w jego ocenie naruszył Sąd I instancji i precyzyjne wyjaśnienie, na czym polegało ich niewłaściwe zastosowanie lub błędna interpretacja, w odniesieniu do prawa materialnego, bądź wykazanie istotnego wpływu naruszenia prawa procesowego na rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd I in-

stancji. Podkreślić należy, że zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w uchwale pełnego składu NSA z dnia 26 października 2009 r., I OPS 10/09, „Przytoczenie podstaw kasacyjnych, rozumiane jako wskazanie przepisów, które - zdaniem wnoszącego skargę kasacyjną - zostały naruszone przez wojewódzki sąd administracyjny, nakłada na Naczelny Sąd Administracyjny (...) obowiązek odniesienia się do wszystkich zarzutów przytoczonych w podstawach kasacyjnych”. Naczelny Sąd Administracyjny tylko wtedy może uczynić zadość temu obowiązkowi, gdy wnoszący skargę kasacyjną poprawnie określi, jakie przepisy jego zdaniem naruszył wojewódzki sąd administracyjny i na czym owo naruszenie polegało.

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie oparta została wyłącznie o pierwszą z podstaw kasacyjnych (art. 174 pkt 1 p.p.s.a.), tj. o zarzut naruszenia prawa materialnego. W skardze kasacyjnej nie podniesiono zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Należy mieć na uwadze, że zarzuty naruszenia przepisów postępowania służą m.in. kwestionowaniu ustaleń i ocen w zakresie stanu faktycznego sprawy, co oznacza, że brak tego rodzaju zarzutów w niniejszej sprawie powoduje, że Naczelny Sąd Administracyjny w procesie kontroli instancyjnej przyjmuje, jako niezakwestionowany punkt odniesienia, stan faktyczny i jego ocenę przyjęte przez Sąd I instancji.

Przechodząc do omówienia zarzutów naruszenia prawa materialnego sformułowanych przez skarżący kasacyjnie organ w niniejszej sprawie jako zarzuty błędnej wykładni art. 29a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w zw. z art. 5 ust. 1 u.d.i.p. oraz art. 5 ust. 2 u.d.i.p. w zw. z art. 11 ust. 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, należy przypomnieć na wstępie, że naruszenie prawa materialnego może przejawiać się w dwóch postaciach: jako błędna wykładnia albo jako niewłaściwe zastosowanie określonego przepisu prawa. Podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię, wykazać należy, że sąd mylnie zrozumiał stosowany przepis prawa, natomiast uzasadniając zarzut niewłaściwego zastosowania przepisu prawa materialnego, wykazać należy, że sąd stosując przepis, popełnił błąd subsumcji, czyli że niewłaściwie uznał, iż stan faktyczny przyjęty w sprawie nie odpowiada stanowi faktycznemu zawartemu w hipotezie normy prawnej zawartej w przepisie prawa. W obu tych przypadkach autor skargi kasacyjnej wykazać musi, jak w jego ocenie powinna być rozumiana norma zawarta w stosowanym przepisie prawa, czyli jaka powinna być jego prawidłowa wykładnia. Jednocześnie należy podkreślić, że ocena zasadności zarzutu naruszenia

prawa materialnego może być dokonana wyłącznie na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, nie zaś na podstawie stanu faktycznego, który skarżący uznaje za prawidłowy (por. wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 2013 r., II GSK 717/12, LEX nr 1408530; wyrok NSA z dnia 4 lipca 2013 r., I GSK 934/12, LEX nr 1372091).

Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty nie mogły odnieść skutku ze względu na ich wadliwą konstrukcję. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż wskazany w pierwszym zarzucie przepis art. 29a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej zawiera dwie jednostki redakcyjne, składa się bowiem z dwóch punktów. Tymczasem w skardze kasacyjnej nie wskazano, której jednostki redakcyjnej dotyczy zarzut błędnej wykładni, co czyni go nieskutecznym. O nieskuteczności omawianych zarzutów świadczy także ich treść, która ewidentnie wskazuje na to, że strona skarżąca kasacyjnie na podstawie zarzutów dokonania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu błędnej wykładni art. 29a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w zw. z art. 5 ust. 1 u.d.i.p. oraz art. 5 ust. 2 u.d.i.p. w zw. z art. 11 ust. 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji kwestionuje ustalenia i oceny w zakresie stanu faktycznego sprawy. Naruszenia ww. przepisów strona skarżąca kasacyjnie upatruje bowiem w przyjęciu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, że działalność podmiotu, którego dotyczył wniosek o udzielenie informacji publicznej, nie jest działalnością z zakresu działalności artystycznej, czego konsekwencją było niezasadne uznanie, że informacje o tej działalności nie stanowią tajemnicy ustawowo chronionej w rozumieniu art. 5 ust. 1 u.d.i.p., a także w uznaniu, iż żądane przez skarżącego informacje nie są objęte tajemnicą przedsiębiorcy. Strona skarżąca kasacyjnie kwestionuje tym samym, w ramach omawianych zarzutów naruszenia prawa materialnego, ustalenia i oceny w zakresie okoliczności faktycznych sprawy. Ustalenie bowiem tego, czy wniosek dostępowy dotyczył działalności artystycznej oraz czy żądane informacje są objęte ustawowo chronioną tajemnicą, stanowi element ustaleń faktycznych i oceny okoliczności sprawy. W związku z tym należy podkreślić, że zgodnie z ugruntowanymi poglądami prezentowanymi w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego niedopuszczalne jest zastępowanie zarzutu naruszenia przepisów postępowania, zarzutem naruszenia prawa materialnego i za jego pomocą kwestionowanie ustaleń faktycznych. Próba zwalczania ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji nie może nastąpić przez zarzut naruszenia prawa materialnego (zob. wyrok NSA z

dnia 29 stycznia 2013 r., I OSK 2747/12, LEX nr 1269660; wyrok NSA z dnia 6 marca 2013 r., II GSK 2327/11, LEX nr 1340137). Ocena zarzutu naruszenia prawa materialnego może być dokonana wyłącznie na podstawie konkretnego stanu faktycznego, nie zaś na podstawie stanu faktycznego, który skarżący uznaje za prawidłowy (zob. wyrok NSA z dnia 6 marca 2013 r., II GSK 2328/11, LEX nr 1340138; wyrok NSA z dnia 14 lutego 2013 r., II GSK 2173/11, LEX nr 1358369). Jeżeli strona skarżąca kasacyjnie uważa, że ustalenia faktyczne są błędne, to zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie jest co najmniej przedwczesny, zaś zarzut naruszenia prawa przez błędną jego wykładnię - niezasadny. Zarzut naruszenia prawa materialnego nie może opierać się na wadliwym (kwestionowanym przez stronę) ustaleniu faktu (zob. wyrok NSA z dnia 13 marca 2013 r., II GSK 2391/11, LEX nr 1296051).

Skoro więc podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty okazały się nieskuteczne, Naczelny Sąd Administracyjny nie miał podstaw do jej uwzględnienia, co z kolei skutkowało oddaleniem skargi kasacyjnej w oparciu o art. 184 p.p.s.a.